

Omne initium difficile est

Посвята – це зворушлива церемонія, коли «першачок» набуває особливого статусу. 10 вересня 2015 року у Кам'янець-Подільській фортеці проводилася посвята в студенти першокурсників Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Кожен студент повинен усвідомлювати важливість цієї події, тому що відтепер починається доросле життя зі всіма його радісними і важкими моментами.

Деталі на стор. 2

Також у цьому номері:

На декілька хвилин в атмосферу «Республіки-2015»

Ювілейний міжнародний фестиваль «Республіка», який в'яте відбувся у Кам'янці-Подільському, потішив відвідувачів не лише більшою кількістю локацій, а й іменитими українськими і закордонними музичними колективами. Головними хедлайнерами стали такі знані гурти, як «ДахаБраха» «Бумбокс», Onuka, Stoned Jesus, Zapaska. Як це було читайте в нашому репортажі!

Стор. 3

Макс Кідрук: парадокс письменника-фізика

Відомий український письменник Макс Кідрук завітав до Кам'янця-Подільського, щоб презентувати свою нову книгу «Бот-2». Про саморозвиток, натхнення, фільми і кошенят, які вмирають від спойлерів розповідає сам письменник.

Стор. 4

Де ти ховаєшся, моє натхнення?

Кожен з нас має власний секрет отримання натхнення, давайте ж дізнаємось, звідки черпають його наші студенти?

Стор. 5

Остання посмішка року

Чи може пора року впливати на настрій? Дізнайся результати цікавого опитування!

Стор. 6

Три фільми нестерпної меланхолії, котрі створюють атмосферу вашої осені

Як же приємно осінньою порою загорнутися в плед, налити гарячого чаю і включити який-небудь хорошиий фільм...

Стор. 6

Нехижа фантастика

Фантастика... Готова її ковтати разом із ранковими бутербродами та вливати у кров зі щорічними підшкірними ін'єкціями.

Стор. 7

Omne initium difficili le est

Посвята – це зворушлива церемонія, коли «першачок» набуває особливого статусу. 10 вересня 2015 року у Кам'янець-Подільській фортеці проводилася посвята в студенти усіх першокурсників Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка та Подільського державного аграрно-технічного університету.

Кожен має усвідомлювати важливість цієї події,

тому що відтепер починається доросле життя зі всіма його радісними і важкими моментами, пора само-вдосконалення, усвідомлення свого покликання, розвитку талантів, пошуку істин і скарбів, які можна поступово знайти, заглиблюючись у атмосферу знайомств із людьми та наукою.

З вітальним словом до першокурсників звернувся Кам'янець-Подільський міський голова Михайло Сімашкевич. Чудовим доповненням до урочистої частини заходу були концертні наміри. На свято «першачків» були запрошені учасники студентської молодіжної ради, які ознайомили нас зі своєю сферою діяльності. Вони проводять безліч благодійних заходів, спрямованих на підтримку воїнів АТО, турботу про дітей-сиріт, людей із особливими потребами. А захоплююча екскурсія Кам'янцем-Подільським допомогла переконатися у величчі міста.

Ірина Хижа,
студентка 11-Ж групи

Нове життя старому одягу

Звичайний день, осіння депресія вже вбивчо посміхається з-за кутка, пари ледь почалися, а вже всім знову хочеться літа. Як не зійти з розуму від нудьги я довго не думав... Прийшовши додому в п'ятницю після занять, у мене виникло спонтанне бажання зазирнути в шафу. Там я й знайшов його – старого, усього в пилюці, трішки дурнуватою капелюха, купленого іще в далекому 2007 на морі в Криму. Натягнув його на себе й почав шукати далі. У результаті, на мені були лише старі речі, починаючи джинсовою курткою кінця 80-х і закінчуючи вищезгаданим капелюхом. Виглядало це все досить не погано. І дуже вже хотілось вийти так у люди! Але в компанії веселіше! Тому вирішив організувати акцію – «Нове життя старому одягу». Було неймовірно весело, тому готуйтеся: навесні буде ще одна, дещо схожа акція, проте вже з більшою масштабністю.

Сергій Швець, студент 41-Ж групи,
ініціатор та організатор дійства

На декілька хвилин в атмосферу «Республіки 2015»

Цьогорічна ювілейна (п'ята) «Республіка» відбулася 4-6 вересня. Та насправді дійство почалося ще 3 вересня, коли волонтери приводили до ладу локації фестивалю і з'їжджалися перші «республіканці».

Наступного дня «Республіка» «ожила»: на вході натовпи, які чекають в черзі, щоб обміняти квиток на браслет, що дає можливість відвідати музичну частину фестивалю; на сценах уже готуються перші гурти, а територію Кам'янця-Подільського «окупувало» багато людей, які належать до найрізноманітніших субкультур. На фестивалі «своя атмосфера». «Республіка» перетворилася на місто в місті, де люди оселилися в палатках. Слухали багато рок-музики та

досліджували різні «закутки» Кам'янця-Подільського, щоб ознайомитися із роботами художників стріт-арту. До того ж, у рамках «Республіки» на площі Польський Ринок проходив фестиваль вуличної їжі. Тому голодними важко було залишитись, адже аромат смачних страв на вогні змушували пускати слину й одразу ж їх куштувати.

«Республіка» цьогоріч зібрала близько 60 гуртів. Іноді здавалось, що ще одним учасником фесту був легендарний гурт «Скрябін», оскільки чимало гуртів грали кавер-версії пісень.

Ознаками «Республіки 2015» були дощ і болото! Якщо в п'ятницю погода ще сприяла відпочинку на фестивалі, то наступних декілька днів злива змушувала ховатися під навіси. Але навіть це не завадило учасникам відриватись «на повну».

Враженнями від фестивалю поділилася студентка 41-Ж групи Інна Вікнянська:

«Республіка — фестиваль, який вже вп'яте витримують стіни і люди в Кам'янці-Подільському. Бабусі заробляють на квартирантах, чоловіки — на медовусі. Місто малюють за ті кошти, які вилучили за продаж квитків, а волонтери займаються невдячною справою — будують сцену для Жуковської і М'яча. А поки не приїхали ведучі та гурти, опади перетворились у болотяну кашу, яку мішали спинами, підошивами від берців та кедів. І трьох холодних, голодних днів «Республіки» як і не було! От якби ще порожні пляшки із собою забирали, а не тільки каміння, бруквально вицарапане із будівлі фортеці. Я думаю, що було б доречніше поставити побільше контейнерів для сміття, ніж запрошувати 101 гурт невідомих виконавців і давати їм грошенята чи піарити. «Республіка» набуває «попсових» прихильників, тому що це — тренд закриття сезону, закриття літа і фестивалів. А там і помістяться, і посидять бажать чуваки з блакитними метеликами на сорочках. Але результат є: п'ять малюнків зроблено, більше тисячі футболок продано, ще десь 5 викрадено, а близько сотні гуляк знайдено. Завершили літо фестивалів таким масним болотом!»

«Республіка» вкотре довела, що мистецтво — наша зброя завдяки великій кількості якісної музики та талановитих людей. Нехай це була і «брудна Республіка», проте позитивні моменти, які вона залишила назавжди в спогадах, будуть стимулювати знову і знову відвідувати фестиваль.

**Христина Юхней,
студентка 31-Ж групи**

Макс Кідрук: парадокс письменника-фізика

Один з найуспішніших авторів України презентував у Кам'янці-Подільському продовження технотрилера «Бот»: «Бот 2: Гуаякільський парадокс». Про саморозвиток, натхнення, фільми і кошенят, які вмирають від спойлерів розповідає сам письменник.

Про чесність

Треба тепер чесно зізнатись. З «першим Ботом» я вас намахав. То ніякий не «техно». Принаймні не в чистому вигляді. Зараз я перечитав страшенно багато літератури і зрозумів, що «БОТ-1» – це така суміш техно і наукової фантастики. Треба називати речі своїми іменами.

Про натхнення

Письменники-початківці і ще журналісти дуже люблять ставити мені одне й те саме питання. «Макс, як тільки тобі в голову приходять такі ідеї?», – запитують мене. Насправді я не роблю з цього ніякого професійного секрету. Ідеї мені приходять, бо я вмю слухати, дивитись, помічати деталі: навіть зараз я фіксую, як ви сидите, як поправляєте волосся, як після якоїсь моєї репліки нахилияєтесь до людини, що сидить поруч, і щось шепочете їй на вухо. А коли я слухаю якусь історію, то можу уявити себе на місці будь якого (!) персонажу.

Про екранізацію книжок

«Бот» – якщо б його екранізували – ніколи б не став бюджетним фільмом. Ні, не тому, що в нас немає талановитих продюсерів, сценаристів чи акторів. Вони якраз є. Немає на це все фінансів. Самі розумієте, пустелю Атакама в херсонських степах не знімеш.

Про піратство

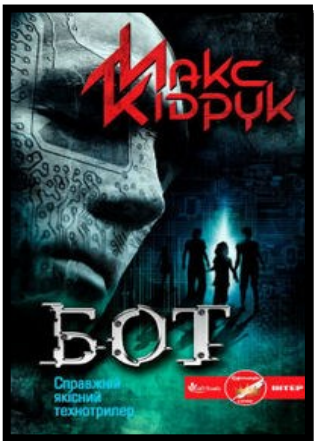
Люди ж як думають – о, який телепень, заплатив 50 грн за фільм в кінотеатрі, який я дома скачав. Таке відношення дуже дезмотивує. Я чудово розумію, як це, тому навіть музичні альбоми замовляю в інтернет-магазинах, а потім по декілька тижнів чекаю на доставку. Принципово не слухаю раніше, навіть якщо пісні вже злили в мережу.

Про самореалізацію

Я писав в тревелогах про себе, але не реалізовував себе. В цих книжках – мене немає, не шукайте там мене. Але саме в них я реалізую себе куди більше. Трилер, по суті, той жанр, в якому я хотів писати ще з дитинства. Реально – з початкової школи. Тревелогі дали мені можливість зайняти вільну нішу в українській літературі, але лише зараз, коли я пишу трилери, хорори я відчуваю себе на своєму місці.

Про відсутність випадковостей

Я ріс на художній літературі відомих світових прозаїків. В результаті я захотів стати письменником, а фізика – то швидше побічний ефект. Те, що я став фізиком – це справжня випадковість. А тоді, в кінці 90-х, важко навіть було мріяти про те, що ти зможеш заробляти собі на життя писаниною.

Про «Бот: Гуаякільський парадокс»

Продовження «Бота-1» мало з'явитись не раніше 2019 року. Але Кам'янець-Подільський – вже 4 місто, в якому я презентую «Бот: Гуаякільський парадокс». Це трапилось, звісно, не на прохання читачів (сміється), і не тому, що я так люблю «Бот». Я написав «Бот-2», бо його замисел тримав в голові вже давно. Просто в якийсь момент – у 2012 – побачив цю історію до кінця. І зрозумів, що вона варта того, аби бути опублікованою.

Оксана Грушанська,
студентка 41-Ж групи

Де ти ховаєшся, моє натхнення?

Що воно означає – слово «натхнення»? Це маленька деталь чи цілий двигун творчого прогресу? Натхнення – це стан найвищого підйому особистості, коли пізнавальні та емоційні сфери людини з'єднані і спрямовані на вирішення творчої задачі. У стані творчого натхнення людина отримує енергетичний «потік» осяяння, тобто починає раптово розуміти як виконати певні завдання чи проблеми. Відтак «приступ» натхнення неможливий без людської активності, творчого мислення, розвитку та наполегливості. Нерідко в нас буває багато нерозпочатих справ, для роботи над якими не вистачає саме його – натхнення... Де ж його відшукати? Джерелом натхнення може виступити улюблена музика, художня література, подорожі, відпочинок, заняття спортом, перегляд мотиваційних кінофільмів. Але нерідко й відомі особистості чи просто близькі, знайомі, спілкування з якими наштовхує на творчі подиги. Кожен з нас має власний секрет отримання натхнення. Давайте ж дізнаємось звідки черпають його наші студенти?

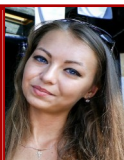

«Натхнення я черпаю з навколишнього середовища і власного внутрішнього світу. Воно приходить неочікувано, тому його потрібно швидко "хапати за ноги", аби не втекло. Це можуть бути емоції, які виникають від різнобарвного почуття радості або буденні події, які не відрізняються особливістю, але викликають в мене неординарні відчуття».

Ірина Хижя, 11-я група

«Мене надихає, коли сестра або друзі розповідають із захватом про нові книги; чай не гарячий і не холодний, і ще, бажано, з липою; зануритися під ковдру у холодний осінній вечір із книгою Макса Фрая; грати музику з улюбленого фільму на фортепіано; шум моря; райдуга на фонтані; їздити на велосипеді по калюжах; коли тягнеться сир з піци дуже високо».

Діана Грушанська, 11-я група

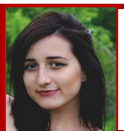

«Натхнення – це те, що живе у тобі! Найважче коли перед тобою чистий аркуш паперу і ти повинен наповнити його своєю історією. Коли пишеш перше речення, закреслюєш, пишеш ще одне, знову не те... У такі моменти кожне подальше слово народжується у шалених муках. Так продовжуватись не може, необхідно знайти своє джерело натхнення. Особисто я у такі моменти люблю залишитись наодинці із власним "я"».

Вікторія Саричева, 21-я група

«Натхнення – основна стихія мого життя. Я вважаю, що черпати натхнення у чомусь приємному неможливо, адже це всього лишень естетична насолода, а от справжнє натхнення приходить несподівано, іноді навіть і невчасно, наче грім серед ясного неба. Особисто я відчуваю якісь несподівані імпульси у транспорті, на парі або ж пізно вночі і одразу ж ловлюся за ручку і шматок паперу чи за телефон, якщо нічого немає поруч. Результатом мого натхнення є вірші і проза, які, я сподіваюсь, теж колись когось надихатимуть».

Юлія Боднар, 31-я група

«Мені натхнення не зовсім вдається черпати, воно само приходить і часто спонтанно. Вважаю, що натхнення має своє місце і час. Здебільшого надихає спілкування з творчими людьми та чарівні краєвиди рідних Карпат. Також енергії надає улюблене хоббі – фотографування».

Христина Юхней, 31-я група

«Натхнення – коли я бачу світлини, які своєю атмосферністю скоординують мій хаос в голові в якийсь більш-менш упорядкований настрій...коли я чую стримане божевілля улюбленого рок-гурту (чи кількох)...коли певна подія вражає мене на емоційному рівні, коли до мене приходить усвідомлення, що я хочу рости інтелектуально й творчо».

Іванна Шептицька, 41-я група

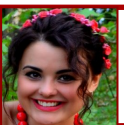

«Натхнення – дуже цікава річ... тут воно є, а тут вже й нема. Та вже як "прийде" – ловлю момент. Натхнення ти не змушиш, не накажеш, не поставиш перед фактом. Тому вирішила захоплювати та зацікавлювати його у співпраці зі мною. Це можуть бути різного роду дрібнички "для душі": запах чийогось одеколону, смак попкорну чи просто прогулянка».

Аліна Перебейніс, 41-я група

«Я черпаю натхнення переважно із годинника, який показує кілька годин чи то хвилин до дедлайну. Тут хочеш не хочеш, а сядеш за аркуш і все прийде наче воно і сиділо в голові, просто грало із тобою у схованки. Ще надихають книги та якісь значимі події творчого розвитку».

Ліля Нурадінова, 41-я група

«Із всього і всюди: в результаті соціокомунікативних реакцій, в статистиці, коли вона поєднується з моїм корозійним характером, від людей, які залишають сліди. Взагалі, для мене емоції – синонім натхненню, а водночас замкнуте коло: емоції від натхнення, натхнення від емоцій».

Наталія Дробчук, 11 маг

Як бачимо, для отримання натхнення не потрібно їздити до Парижу чи літати до Космосу, достатньо як мінімум прогулятися з друзями чи просто послухати музику. Кожному своє, але найголовніше, щоб ці маніпуляції мали стимулюючий вплив на настрій та самопочуття, а не призводили до приступу лінощів та потреби самовідновлення.

*Василь Арович,
студент 31-Ж групи*

Остання посмішка року

Чи може пора року впливати на настрій? За результатами опитування студентів-філологів КПНУ імені Івана Огієнка виявляється, що не може. Хоч осінь у молоді й асоціюється із похолоданнями та негодою, та все ж вплив на настрій вона має незначний! Своїми думками для читачів «Студ-INFO» поділилися декілька студентів.

Метик Леся (31-УА група): *«Я люблю осінь! Вона аж ніяк не може впливати на мій настрій».*

Катков Дмитро (41-УІН група): *«Осінь — нічого особливого! Просто дощ, холод, грип...»*

Приймак Олександра (31-У група): *«На мій настрій можуть вплинути тільки люди, або події, які відбуваються в моєму житті!»*

Блазій Артем (41-УР група): *«Особисто мій на-*

стрій не залежить від погоди. От лишень якщо дощ, то спати хочеться і «валятися» під ковдрою. Та загалом осінь не псує мого настрою». Цитую шматочок тексту з однієї знаної всім пісні: «У природи нет плохой погоды». Адже, якщо є приємні емоції, а поруч дорогі серцю люди, то осінь — аж ніяк не втілення негативу. Пора року не повинна впливати на настрій!».

Потрібно просто шукати хороше! Шукати навіть у простих речах! Недарма Альберт Камю неодноразово писав: «Осінь — це друга весна, коли кожен листочок, то є квітка».

*Андрій Гуменний,
студент 31-УА групи*

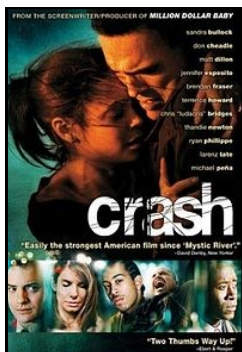
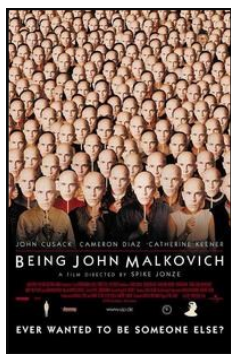
Три фільми нестерпної меланхолії, котрі створять атмосферу вашої осені

Якщо ви засумували за дивними подорожами Аліси з тієї самої країни, але чудес все-таки хочеться, то картина «Бути Джоном Малковічем» (1999) саме для вас. Попереджаю: фільм нагадує марення, нездорові фантазії, насмішку над людською силою волі.

І якщо вас нервують типові пасивні елементи нашого суспільства, які постійно ходять із сумбурним виразом обличчя, то раджу вам все ж оминати цю кінокартину. Власне фільм про льяркаря-неваду Шварца, котрий після декількох провальних спроб зробити кар'єру за покликанням вирішує влаштуватися на роботу. І потрапляє у дивний офіс, де йому доводиться працювати, зігнувшись у три погібелі, на поверсі №7 з половиною. А ще у цьому офісі є двері, які ведуть в голову відомої кінозірки Джона Малковіча. Фільм оголює, показує справжню сутність людської внутрішності.

Депресивна картина «Недоречна людина» (2006) переносить у зовсім інший вимір ідеального світу. Ви ставили собі колись питання, що вам потрібно для щастя? Так от уявіть, що ви раптово отримали роботу з хорошою зарплатнею, великий будинок, кохання врешті-решт. Усе це є у дивному місті, в яке потрапляє головний герой Андреас. Але за ширмою цього перфекціоністського світу немає емоцій, смерті, дітей. Тому, якщо ви не ніяковієте від холодних норвезьких фільмів, у яких самогубство подається з шварцнегерівською жорстокістю, будь ласка, ще один неосінньо-депресивний фільм. Не рекомендується дивитися тим, кого можуть увігнати в екзистенціальний ступор кучері Андреаса. Все-таки смисл буття — це серйозно.

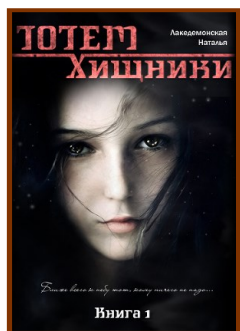
«Вся справа у фізичному контакті. У нормальному місті люди ходять, бігають, штовхаються – у Лос-Анджелесі ні. Нас вічно розділяє метал і скло, і замість того, щоб спілкуватися, ми б'ємо один одному машини вщент!» З такого от монологу Чілда починається картина Пола Хаггіса «Зіткнення». На жаль, такі фільми приречені носити ярлик «немасовості», входить у список «обов'язкових для перегляду розумним людям». Фільм нагадує такий собі дорогий піджак, під котрим кожен може приховати своє тіло (тобто вік, стать, національність), але який рано чи пізно доведеться знімати. І якщо акт екзгібіціонізму ви вирішили провести у одному із сучасних мегаполісів, то чекайте тисячі осуджень і вироків. Якщо ваша осінь саме аристократично сумна із едгарпоівським трагізмом, то цей фільм для вас.

*Богдана Хома,
студентка 41-Ж групи*

Нехижа фантастика

Фантастика... Готова її ковтати разом з ранковими бутербродами та вливати у кров з щорічними підшкірними ін'єкціями. Але останні щось перешкоджало погортати цікаву та вартісну книгу. Та, нарешті, яке щастя! Зачакловане коло розірвалося.

Розповім вам про книгу «Хижак» Наталії Лакедимонської. У мене завжди існувало таке правило чи, може, це мій недогляд, чи лінь... Але загалом, я ніколи не читаю попередньо про автора чи про його здобутки, до того як не відкрию твору. А тут щось вирішила порушити цю умовність та повибирати роботу за гарними відгуками. Ну от ввела в пошуковий рядок ім'я письменниці, але жодного рядка про Наталію! Й для мене це стало очевидним плюсом, який підігрівав очікування та захоплення молодим початківцем, що можливо творить щось вартісне.

Початок книги хоч був типовим, та все ж заінтригував. Складалося враження, що авторка знає секрет всього, що коїться, але наполегливо не хоче нічого розповідати, й це неабияк зачепило за живе. Чомусь звикла до стандартних передісторій-пояснень. Тож це неабияк розлютило й дало поштовх будь-яким чином дочитати та вивідати секрет твору. І я читала, ковтаючи сторінки й не помічала такого типового ідеально образу головної героїні та її родичів.

Ідея не нова, але цікава. Мія живе з своїм названим братом Кімом та батьком Рідом у суспільстві хижаків. Та це не означає, що вони – зграя тварин. Описується й історія про те, що кожна людина має тваринний тотем. Досягаючи повноліття всі юнаки їхнього містечка мають деякий час прожити в лісі та знайти свою тварину – тотем, у якого за бажанням надалі протягом життя зможуть.

Далі, звичайно, не обійшлося без «амура». У хижачку закохується Верховний хранитель, представник птахів та красень загалом. А от коли Мія, нічого не відчуваючи до цього ідеального супер-хлопця, починає відповідати взаємністю на його дії, то у мене ледь буквально не вибухнув мозок. «Ідеалів не існує!» – довелось повторяти мені коли закрилася остання сторінка електронної книги. Ці ідеали нам нав'язує суспільство й така література.

Дуже шкода, що моя улюблена фантастика страждає від такого вбогого та грубого подання ідей. Адже погодьтеся, задум шикарний, його можна було так висвітлити, що люди молилися б на цей твір. А банальне формулювання речень та пряма розповідь зруйнували цю цікаву задумку. Наталії не вистачило правильних слів та майстерності передати той глибокий та цікавий фантастичний світ.

«Хижак» – це мультит, намальований поганими фарбами, тому що не справжній. І справжність тут не визначається словом «реальність».

Окрилена теплими сімейними стосунками, я пізніше вже зрозуміла, що «Хижак» – чергова трилогія для дівчаток з віковим лімітом до шістнадцяти. Хоч книга поки що одна, я не сумніваюся, що буде ще двійко, а що ще жажливіше трійко чи далі..

Ольга Фортельна,
студентка 41-Ж групи

«Гівно горить»

Купилася на назву. Ще б пак. Але в буквальному значенні, у книзі ніяке лайно так і не палало. То все тропи. Збірка чеського письменника Петера Шабах містить чотири оповідання.

«Парі»

Розповідь про двох божевільних на всю голову стариганів, які більше всього полюбили сперечатися. А сік в тому, що уклали парі на якісь тупі, абсурдні та абсолютно безглузді теми. Наприклад, що ведмідь кадьок має три з половиною метри зросту. Та все було б нічого, якби вони не вирішили практично зміряти чи багато це чи не дуже – три з половиною метри – використовуючи власні тіла? І при чому, що були вони у барі. Ніякої вульгарщини.

«Bellevue»

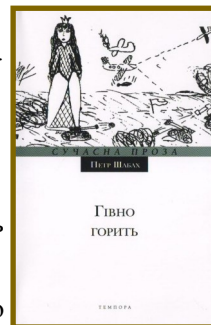
Ця оповідка мені особисто дуже припала до душі, бо у головній героїні бачила себе малою. Розповідь йдеться про дівчинку, яка завше мріяла бути хлопчиком. Історія про сім'ю, побут родини та шалене бажання дівчинки змінити стать. Вона бачила себе мускулистим красенем, який безтурботно потягує цигарку та морожить дівкам голову. Окрім неї в сім'ї були ще двоє парубків. Старший саме почав зустрічатися із рудоволосою красунею, за якою гасають «всі хлопці на селі», а молодший весь час париться, що у свої роки досі дзюрить у ліжку. Поки все не пішло догори-дригом... І це «догори-дригом» змусило дівчинку змінити свою думку стосовно статі.

«Вода з соком»

Ця річ для тих, хто народився в Советское время, чи незадовго опісля його руйнації. Гра в «класики», дівочі «Анкети для друзів», ці всі однотипні принцеси, яких малювали дівчата у школі, та війнушки на сторінках в кінці зошита у хлопців. Безтурботне та безінтернетне дитинство, трохи наївне, але щире... Ностальджі. Мова йдеться про парубка, який пише мемуари та одночасно зачитує їх своїй коханій, в колишньому – шаленому дівчиську, яке, щоб покататися на самокаті, показувала пупок пацаняткам десь за рогом.

«Шакалячі роки»

У школі в кожного був свій авторитет, ходяча ікона, на яку молилися, яку боялися та з якою мріяли здружитися. Таким був Бейбі. Безбашений, вульгарний, безстрашний, задиркуватий, модняцкий пацан, який зумів закадрити Бейбіну – доньку дільничого. Він у дворі качав не дитячі пісеньки, а рок-н-рол, танцював з красунею, аж ноги хололи. Парубок співав грішних пісень про секс, наркотики, хоча мало що в цьому знав. Та навіть такі яскраві суперстар можуть згаснути, якщо річ йдеться про родину...

Іванна Шептицька,
студентка 41-Ж групи

А тебе хтось питає?

- Ви знаєте, чому коли дмухаєш на равлика, він показує вухка, рижки і покривається пухирцями?... Він хоче під ковдру, а не в панцир.

- А ви знаєте, як це, коли чекаєш, чекаєш, щоб одягнути вже кофтину, джинси і йти шукати теплі напої, такі, як чай, каву, глінтвейн, латте і твої слова?...

- Я якось прийшла, і на ранок от-от вже мала збиратись, але пішов дощ.

- І що?

- І я залишилася.

- Я помітив, проте як на довго?

- Ну звичайно, на осінь.

- Я зроблю стіни із пензлів, а ліжко – із листя. Я буду вкривати тебе кульбабками, тільки залишися на більше, ніж осінь.

- Що може бути більше? Хіба що дві осені. Але ти продовжуй, продовжуй, продовжуй ліктем торкатися моєї потилиці, о п'ятій відчиняти вікно, запускати птахів, виганяти їх із кухні...

- Пам'ятаєш, я тобі колись приніс насіння? Я вкрав його на клумбі біля театру, але мої руки такі незграбні, що крізь пальці просіювалися зерна.

- ...і на наступну осінь дорога до мене була встелена квітами. Дорога, дорога, дорога, катер, міст, полуниця, море.

- Я просив: «Моє море, не омивай чужих берегів!».

- І ти оббивав пороги мої, коли я впала і не залишила жодної птахи, жодної хвили...

- Я хотів огорнути тебе, хотів наповнити кімнату теплом і чашками березовими, як твій погляд, малиновими, як губи.

- Соковита була осінь, а зараз – холодна, як недоторкана пам'ять. Зараз безлиста осінь, розкута осінь, роздерта осінь, як потяг чи доторк між одеським і київським автовокзалами...

А ЗНАЄШ, ЧИМ ПАХНЕ ОСІНЬ?
АРОМАТОМ ГАРЯЧОГО ЧАЮ,
ОПАЛИМ БАГРЯНИМ ЛИСТЯМ
ТА НОТКОЮ МИТИ ПЕЧАЛІ...

А ЗНАЄШ, ЧОМУ САМОТНЬО?
БО ПТАХИ НАС МАНЯТЬ КРИЛАМИ
ЛЕТЯТЬ ТАК СПОКІЙНО У ВИРІЙ,
А МИ ТУТ ЗБИРАЄМОСЬ
З СИЛАМИ...

ВІДЧУВАЄШ, ЧОГО НАМ ЗАМАЛО?
ТЕПЛА І ЧУТТЄВОЇ ЛАСКИ,
ТОМУ ШОСЬ ТАК ЧАСТО СУМУЄМО,
ШУКАЮЧИ В ОСЕНІ КАЗКУ...

ТА ВИРИШ, ШО ВСЕ ЗАБУДЕТЬСЯ?
БО СУМ ШВИДКО СТАНЕ ЛИШ
СПОМИНОМ,
І СТАНЕ ВЖЕ ДАВНЬОЮ ЗГАДКОЮ,
Й ПОЛИНЕ ЯК ТЕПЛІЙ ДИМ
З КОМИНУ.

ТАК І БУДЕ! НЕ СМІЙ
ПОБИВАТИСЯ!
ВІР У КРАШЕ І ЗДІЙСНЮ
БАЖАННЯ,
ПАМ'ЯТАЙ – ВСЕ НАЙКРАШЕ
ПОПЕРЕДУ,
ЗАВЖДИ ВТІЛЯТЬСЯ ВСІ
СПОДІВАННЯ!

Тетяна Бобрик, 31-ж група

Головний редактор – Шептицька Іванна
Заступник головного редактора –
Маковецька Наталія
Відповідальний за випуск –
Колупасєва Олена
Технічний редактор –
Беркешук Інна

Редакційна колегія: Ірина Хижа, Сергій Швець,
Христина Юхней, Оксана Грушанська, Василь
Арович, Андрій Гуменний, Богдана Хома, Ольга
Фортельна, Тетяна Бобрик
Комп'ютерна верстка: Василь Арович, Валерія
Бартун
Тираж: 100 примірників

Точка доступу:
<http://kpu.edu.ua/studentski-hazety/hazeta-studinfo/>
Видавець: навчальна лабораторія мультимедійних засобів і медіадизайну
Видруковано у фотостудії Вадима Волощука
За точність викладених фактів відповідальність несе автор